

„Kolmas rühm“, jatkas õpetaja, „on see: on inimesi, kes oma terve elu kestel on ohjeldamatult oma liha himudele andunud ja aelemad patu poris. Kuid tuleb aeg, mil püha Jumal puudutab nende südametunnistust. Siis tahavad nad lämmatada seda häält ning surma ja kohtu hirmul sunnivad nad iseendid uskuma: ei ole Jumalat ega kohut — kõik lõpeb surmaga.“

Õpetajal ei pruukinud enam küsida — kas on see teie seisukoht? Kõikide silmad olid pöördunud riiginõunikule, kes istus seal kanges- tunul ja tummalt, ilma et oleks usaldanud sõnagi lausuda. Kuid sü- gam vaikuse ja kõikide tõsised pilgud tunnistasid: Nii see on.

„Siitpõhõrä.“

Piibel on siiski imelik.

Brantsuse parun Holbachi loss oli XVIII sajandi lõpupoolel kõi- kide ristiusu ja kristliku kõlbluse maenlaste kogumispaik ja keskus. Seal oli sündinud üks neid kuulsaid ühinguid, mille liikmeteks olid tähtsamad selleaja uskmatud, kes kogunesid kord nädalas Piiblit uurima, et leida sealt kõik „Piiblit rumalusi ja mõimatusi“, nagu nad väljendasid ja siis neid pilkamise aineks kasutada.

Ühel õhtul aga tõstis oma häält ateistina tuntud Diderot ja ütles jellise tõsidusega, millist temas kunagi warem polnud märganud: „Härrad, olgu nüüd selle raamatuga kuidas on, kuid seda tahan ma tõe nimel öelda, et ükski meist ei mõiks kaugeltki samal viisil kirju- tada jutustust, mis oleks nii lihtne ja nii ülem, nii wärske ja liigu- tam, nii waldaw oma mõju poolest kogu meeluse ja veel aastaja- dandete kestelgi nii nõrgestamatu omas mões, kui see lihtne jutustus Jeesuse kannatuselt, surmast ja ülesõusmisest.“

Ras on siis kristlased hullud?

Patu karikas.

Riista põhja koguneb pärm. Igaüks meist teab, et patu kari- kas sisaldab kõige läilamat roajuft. Do sõber, see mis sulle praegu tundub nii suurepäraline kui lõhnam roos, mida armas käsi su rinda on pannud, mõib saada sulle peagi mürgiseks, rindu lastud nooleks. Hota kõige farnafe eest, mis meelitab, kuid lõpuks on waid igawese hukatuse eelkäija. Patukarika wähetaw wiin mõib sind hetkeks joobnustada, kuid häda sulle, kui jooma pead seda põhja pärmi! Patu palk on surm — paratamatult surm.

W. Secker.

Milles on õieti jõulu, eriti jõuluõhtu wõlu?

Miks asub meie hinge siis midagi ilusamat, nagu tefest maailmast pärit olemat? Ra kõige uskmatumagi hinges liigub siis midagi.

Wast ärkamad seal lapsepõlwe kaunimad mälestused ja liigutamad jõdant.

Seda imelift jõulumeeloole loob tingimata ka jõulualbumi „Jõuluõhtu“ lugemine. Mitmeid aastaid on ta ilmunud, rõõmuga on teda wastu mõetud, põnewusega loetud ning jõulude lähinedes oodatakse jällegi ta saabumist.

Tänarugi ta ilmub novembris — seega juba warakult, et iga üks mõiks endale muretseada, ega pruugiks ilma jääda, nagu ilma jäid mitmed mõõdunud aastal.

Mus wärwitrukis kaanepilt, sifus palju kõitwaid jutustusi ning kauneid pilte. Peale selle veel ilusamitiiline uus jõululaul noodiga. Makfab ainult 25 senti. Suuremal armul tellides %.

Tellida: P. Sink, Päikeste 5—7 Tallinn. Mõelge oma ümbruskonna inimestele ja sõpradele ning pakkuge neilegi „Jõuluõhtu“!

Ainult seitse päewa!

Üks uni ja selle tagajärjed.

Charles M. Sheldon.

21

Ta jutustas abikaasale oma kõnelusest Georgiga; mõlemad olid wäga naured ja pärast. Kodus leidis nad ainult Alice eest, teised polnud veel koju tulnud. Helises telefon. Härra Hardy ruttas telefonile, mis ühendas teda wabrikuga, ja algas elaw jutuajamine. Tagasi tulles elutuppa oli ta surrutahwatu. „Marie,“ ütles ta, „praegu teatab mulle Burns, et tuuese rongiga on juhtunud õnnetus meie ja Baldwini wahel; ma pean kohe minema. Ara muretse, loodame paremat.“

Broua Hardy ehmus: „Sa Willh, Klaara ja Betty pidid saabuma juust selle rongiga!“

„Marie, loodame parimat!“ Härra Hardy hääl warijes, ent ta püüdis rääkida rahulikult.

„Mida Burns rääkis: ütles mulle kõit, Robert. Ma wõin sinuga tunda!“

„Ta ütles, rong on jooksnud roobastelt, tosin inimesi surnud, jama palju haawatud. Pean kohe minema õnnetuspaigale; Jumal jätku meile me lapjed!“ Härra Hardy oli wallutatud hirmust, siiski pidi ta tunnistama, kui palju ta üle elanud tarnaseid õnnetusi, ilma et oleks hoolinud palju õnnetute walust, ja nüüd tabas see teda ennast! Raiel kästis ta lootä ja paluda ja ruttas siis üe nooremehe kiirusega jaama.

Siin leidis ta erarongi, walmis minema õnnetuspaigale. Ta hüppas wedurile, nagu saats nii rutemini kohale. Lähemaid teateid weel ei olnud, ja härra Hardy oli hea teadmatusest iftagi lootä. — Lumi langes juurte helbedena, oli ju soem, hommikuks wõis ehk wihma oodata. Robert Hardy waatas wälja wedurist walguetatud maasalale, ta ei rääkinud sõnagi, rongi wihjedes õõse. Robert Hardy teine päew läis lõpule.

Keskñädal, kolmas päew.

Rong lähenes õnnetuskohale, kus seisis juba suur hull inimesi. Weel enne weduri peatumist hüppas Robert Hardy alla ja ruttas edasi; rongiõnnetus oli juhtunud sillal, fitjal jõel Baldwini lähedal, kus elas härra Hardy wend. Wedur, postwagun ja faks reisiratowagunid olid kukkunud läbi silla ja jää jõkke. Rahes magamiswagunis oli juttinud tuli ja kustutamiseks polnud mingit wõimalust. Härra Hardy nägi, kuidas asjata inimesed püüdsid lumega lecke sumbutada Alles all märkas ta togu õnnetuse kohutamust. Wagunid lebasid olalt uksteie peal, olalt wees, õubne segabus! Härra Hardy uägi kõit ja kuulis haawatute hoigeid, nende hüüdu, kes jäänud rujude wahel.

Ent tema lapsed! Ei iial enne polenud ta neid nii armastanud. Ta otsis neid. Südamewaluga küsis ta endalt, milline mõis küll nende saatus olla, kui äkki Betty pehme hääle kõlas talle kõrwa. Ja siis süleles ta last, wajutas ta oma rinnale.

„Kus on Willy ja Klaara?“

„Nad on siin, isa. Willy pääsis sama kergelt kui mina, kuid Klaara on meele-märkuseta, ta lebab seal teisel pool.“ Betty tõmbas isa üle jää, kuhu mäelastatule oli kantud ohwreid ja aietatud wagunipatjadele. Mõned olid haawatud, teised juba surnud wõi suremas. Seal lebas ka Klaara, üsna kahwatult ja waifelt. Willy kummardus ta üle, tal omal oli mitu werist haawa, siiski püüdis ta aidata äde. Härra Hardy põlwitas ta kõrwal. Poeg ei imestanud näha isa siin, hüüdis talle waid: „Ta on surunud!“

„Ei,“ waastas isa, „ta eiab.“ Klaara liigutas wähe, awas suu, kuid filmi ei awaunud, ja isa uägi nüüd imelikku triipu, mis käis üle Klaara näo.

(Järgneb.)

Wiisil: Oh Jeesus, sinu walu. 237 b.

Oh nuta oma häda Ja hukkaminemist Ja ära üksti kaeba
Isjanda suremist; Seft meie ekstitused On teda waerunud Ja meie
kõwerused On teda surmanud.

Oh hing, seepärast waata See preestri peale nüüld, Kes jõuab
Iepitada Kõik meie patu süüld; Ta saadab meid ja kannab Kui
hea karjane, Meil' rõõmuriigi annab, Kes on ta jarnane?

Oh usu, et Jumal täiesti on truu, Tema päästab ja hoiab
meid, Kes tõesti siin usub, mis on õelnud tema suu, Letab lõp-
mata õnne nüüld.

Roor: Oh usu ja, Oh usu ja, Oh usu ja, Oh usu, et ta
on truu.

Oh waata ta imelikku käte tööd, Päikest, kuud, tähti, merd
ja maad. Eks saa kõik ta sõna läbi üles peetud need, Armad, et
ja siis petta saad.

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Ainult sind, mu armas Jeesus, Olen äramalinud, Sina üksti
siin maailmas Juhatab mind õiget teed.

Roor: Ainult sind, ainult sind! Armas Jeesus, ainult sind.

Ainult sind mu hing siin tunneb, Kui üht rõõmuallikat, On
mul sind, siis olen kindel Sina rahu-seaduses.

Ainult sind, ei iial, teift, Nõuan mina alati, On mul sind,
siis olen õnnis, Seft saab küll mu hingele.

Toimetaja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmus
2 X kuus. Matjab aastas 50 j., 1/2 a. 25 j. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktat-
miskjoni heaks, tellimisi ja laastõid saata toimetaja aadressil P. Sink, Päitele 5-7,
Tallinn. Tellida mõib ka Briti & Wälisim. Piiblitelstsiist, Lai 12, Tallinna;
sealshamas saada ka igasuguseid piibleid ja piibloti.